

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De fiducia diuina miserationis. XVIII

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

strato exteriori solatio demum intelligeres, quid tibi contulit dilectio mea, quæ toties inuitavit te. Aduerte itaque nunc, (quia ratione non caret) quod nonnunquam relinqueris, quod sine affectu manes, quod tædio afficeris, quod tentationibus fatigaris, quod hinc & inde affligeris, quod consilium non inuenis, nec auxilium sentis, sed angustiam vndique & egestatem pateris. Ideo relinquo te, vt cognoscas meam præsentiam tibi fore necessariam, non modò in vna re, aut in maxima tantum causa; sed in omni profectò actione, in omni loco & tempore, tam manè quàm serò & vbiicumque fueris, ieris, vel steteris. Sic quidem instrueris sollicitè ambulare cum dilecto tuo, & à vanis abstinere, offensaque cauere.

9. Relinquo te, vt scias quantum diligas me, hoc est appareat tibi modus dilectionis tuæ. Fortiorem te & beatiorem putabas, quàm eras; sed euidentius patuit, auxilio meo tibi paululum subtracto, quia egens fuisti & misera. Quomodo cognoscetur dilectio tua, nisi cum mansuetè portaueris grauamina? Interdum te video tepefcentem, sed vt susciteris ad feruorem & quærendi diligentiam, abscondo me ad horam, tanquam dilectus stans post parietem. Video, & scio omnia; sed exercitatio ad multa utilis, maiorem dat sæpe intelligentiam. Etiam si me diligis, utiq; quærere non tardabis. Si placeo, indagare curabis. An ignoras, quia laboriosè acquisitæ diuitiæ, tenentur magis studiosè? Cui æquè optata requies, sicut fatigato? Cui tam iucundus amor, nisi in quo præcessit amati dolor? Et reinuentus thesaurus, nõnne bis charior est quàm priùs? Duplex gaudium & geminata redit lætitia, de intermissa dilecti præsentia. Vtiliter igitur me subtraho, quia non dedignando hoc ago, sed pia quadam dispensatione sic cum amantibus ludo. Sufficiat pro præsentia, quia tantillum audire meruisti. Do autem licentiam toties ad me reuertendi, quoties tibi fenseris opus esse. Ego nunquam clausi viscera mea, humiliter & feriosè deprecanti.

CAPVT XVIII.

De fiducia diuina miserationis.

Deus meus, misericordia mea, & ideo non sum confusus. Non videatur cuiquam absurdum, si cupiam cum Domino Deo meo frequenter celebrare colloquium; cuius benignitas me pigrum sæpe trahit & accendit ad orandum & meditandum, ita vt eius non respondere vocibus, durum mihi sonet & ingratum. Sed dicit forsitan aliquis contra me: Ergo nec tu times Deum, cum sis reuera peccator immundus, & vita ipsa indignus? Vnde tibi hæc præsumptio cordis? Et cum sis omnium minimus & despectior vniuersis, quid adhuc te diuinis colloquijs ingeris? Quæ teipsū facis?

H h 4

2. Di-

Mich. 6.

Cant. 2.
Isaia 20.Psal. 58.
Isaia 58.

Psal. 108.

2. Dilecte mi, Domine, responde pro me, quia os peccatoris perturbatum est super me. Si me iustificare voluero, os meum condemnabit me. Et si mundus fuero, hoc ipsum ignorauit anima mea. Tu scis insipientiam meam, & confusionem meam. Tu loquere, ego libenter filebo. Et vox dilecti mei; Ne attendas ad verba exprobrantium tibi; sed ausculta potius quid dixi: *Non enim ueni vocare iustos, sed peccatores*. An non licet mihi facere, quod uolo? Voluntati meae quis resistet? Si tibi, quamuis nouissimo, benefacere uolero in modico, quis arguet me de peccato? Qui sine peccato est, primus in te lapidem mittat. Si autem & ipsi peccatores sunt, cur gratiae detrahunt? Non tu me elegisti, sed misericordia mea praue nit te. An adhuc aliquis audeat murmurare contra te, quia accessisti ad me? Certè non est murmur eius contra te, sed aperte contra me, quia peccatores recipio, & manduco cum illis. Et quare non uendicares tibi familiaritatem meam, quam potius gaudeo exhibere quam retrahere?

Job 9.

Marc. 2.

3. Cui ego: Dilecte Domine non eis imputetur, sed mihi, & peccatis meis. Non nego, quicquid de me aegre sentitur; fateor & hoc indubiè, quia multo plus est, quam scitur. Dicit ille: Bonum tibi, quia humiliasti te, sic enim magis semper lucraris, & gratiam meam facilius impetrabis. Propterea tamen non es abiiciendus, quia peccator es & defectuosus, quamquam temetipsum ob id despiciere merito debeas; nec unquam obliuisci, in quantis deliquisti. Sed ne anxie intereas, pensa, quam saepe de peccatoribus facio iustos & amicos, humiles eligens, & de se praesumentes relinquens. Nō opus habeo, ut dones mihi aliquid de tuo: sed tantum hoc peto, dilige me corde puro, & sufficit. Cui rursus: Pro pudor mihi, quia non est quicquam in me, unde possit amor tuus erga me incitari. Dicit iterum: Nihil horum attendo, quae mundus ad placendum offert, nil talium requiro: amor per se satis est, tantum ferueat, mecumque perseueret. Verum tamen cuius sunt, quae hominem adornare possunt? Nonne mea sunt omnia, & quae in corpore & quae in anima fulgent? Quae autem mundi sunt, & quae corpus honestant, parum te implicare debent. Quae uero ad decorem uirtutis pertinent, tua interest, & curare oportet ista, ut placeas coram Deo in lumine uiuentium. Iuste tamen te humiliasti, & accusasti tam foris quam intus, coram vultu maiestatis meae, confitendo ueraciter infirma & dedecora tua, atque profundius ingemiscendo, quia nequaquam dignus es familiaritatis meae uendicare gratiam uel ad horam, cum sim speculum sine macula, & tu peccator & immundus ab infantia. Memor ergo esto fragilis conditionis tuae, & generosae celsitudinis meae, sicq; cum humili reuerentia accede confidenter ad me. Ego enim sum qui

Adhortatio ad fiduciam habendam in Deo.

Sap. 5.

qui deleo iniquitates & peccata, qui iustifico impium, dimittens
ei omnia delicta propter nomen meum. *Isaia 43.*

4. Non solum hæc confero, sed adhuc maiora misericordiae
dona præstare paratus sum. Nam & misereri potius eligo quam
irasci, parcere malens quam punire. Sed hoc parum visum est mi-
hi; neque sic contentus sum, vt post primam gratiam, non adij-
ciam secundam vel tertiam; immo sine non impono miserationū
mearam, sed neq; gratiarum & beneficiorum meorū dicibilis est
numerus. Denique post peccatorum veniam, post pœnitentiam
& satisfactionem completam, reddo plerumque salutaris vultus
mei lætitiā, infundendo abundantiorē Spiritus sancti gra-
tiam. Et licet adhuc in carne peccator moretur, in meam tamen
illum recipio familiaritatem, ita vt de perpetratis malis, nulla sit
erubescenda iam confusio; sed magis gratiarum actio, & vox
laudis; quia vetera transferunt, & noua facta sunt omnia. Tam
pius & misericors sum, vt semper paratior sim ad indulgendum, *2. Cor. 5.*
quam tu ad pœnitendum; promptior ad dandum, quam tu ad
rogandum. Quid igitur times? quid trepidas ad sinum tantæ pie-
tatis accedere? Et cur te alienares à gratia mea, tam sponte obla-
ta? Etiam si scires, quod negare proposuisses, non tamen desiste-
re deberes à precando, neque confidentiam exauditionis amitte-
re: sed insuper vehementius instare, donec acciperes. In finitæ sunt
enim miserationes meæ; & quod vno tempore negatur, alio tem-
pore poterit piè concedi.

5. Qui scis, si quando conuertam ad te faciem meam, & do-
nem tibi desiderium cordis tui? Et quid dicit propheta de me? *Ac- Psal. 33.*
cedite, inquit ad enim, & illuminamini, & facies vestra non confun-
dantur. Ego magis accuso raritatem accessus tui, quam frequen-
tem accessum; & plus timidam verecundiam, quam promptam
venia præsumptionem. De mea bonitate confidere, rectæ humi-
litis & magnæ fidei est indicium. Hæc dico, vt non pecces.
Quod si peccaueris, non desperes, sed citò resurgas. Habes enim
adhuc spem & aduocatum apud Patrem. An expectare vis, vt di- *1. Ioan. 2.*
gnus fias, priusquam accedas? Et ex te quando hoc poteris? Si so-
lum boni & digni, magni & perfecti viri, mihi appropinquare
debent, peccatores & publicani quem adibunt? Quid ergo Euan- *Luca 15.*
gelium dicit? *Et erant, inquit, appropinquantibus ad Iesum publicani*
& peccatores, vt audirent illum. Accedant igitur indigni, vt fiant
digni. Accedant mali, & efficiantur boni. Accedant parui & im-
perfecti, vt fiant magni & perfecti. Accedant omnes, accedant
singuli, vt accipiant de plenitudine fontis viui. Ego sum fons vi- *Ioan. 7.*
tæ, qui non potest exhauriri. Qui sitit, veniat ad me, & bibat. Et
qui nihil habet, veniat vt gratis emat. Qui morbidus est, veniat
vt

vt sanctur. Qui tepidus est, veniat vt accendatur. Qui timidus est, veniat vt confortetur. Qui tristis est, veniat vt confoletur. Qui aridus est, veniat vt adipe & pinguedine spiritus repleatur. Qui tædio afficitur, veniat vt gaudio recreetur. En deliciae meae, esse cum filiis hominum. Qui sapientiam concupiscit, veniat ad doctrinam meam. Qui diuitias quærit, veniat, vt accipiat æternas & incorruptibiles. Qui honores ambit, veniat, vt hæreditet nomen æternum in cælo. Qui felicitatem desiderat, veniat, vt eam sine timore & periculo possideat. Qui omnium bonorum abundantiam concupiscit, veniat ad me, vt summum, æternum, ac immensum bonum percipiat. Ego sum, qui omnia temporalia bona præsto; & super temporalia, æterna bona in cælestibus tribuo. Nec promissioni meae decro, cum adimpleta fuerit mandatorum meorum salutaris obseruantia. Coronabitur autem gloriosè in cælo, qui legitimè certauerit in hoc mundo.

Prov. 8.

CAPVT XIX.

De desiderio diuinae fruitionis.

Psal. 23.

1. **M**editatio cordis mei in conspectu tuo semper. Quid animæ desiderii suauius, quid iucundius esse potest, quàm deuotè de Domino Deo dilecto suo meditari; vt quem clara ac beatifica visione intueri necdum valet, saltem per studiosam recordationem, quasi præsentem sibi faciat? Contempletur igitur eum per speculum in ænigmate, quem facie ad faciem non potest videre. Scrutetur nihilominus per scripturas & figuras, quem in suo fulgore contemplari non sufficit. O si studium quærendi faciem Domini nunquam frigescat, sed de die in diem magis feruescat! Inest autem animæ Deum amanti incessabilis æstus, ad eius visionem perfrundendam: quia visio Dei, beatitudo summa & felicitas perfecta est. Appetit ergo hanc beatitudinem, quatenus totus eius appetitus, suo coniunctus fini, satiatur & quietetur; quoniam nullo præsentis bono, poterit vnquam contentari. Nam & crebra experientia didicit, quòd quanto longius à cælesti beatitudine errauerit, tanto infeliciores & inquietiores, cum nihil in creaturis stabile appareat aut durabile, quo eius affectus possit mitigari.

Psal. 102.

2. Redeat ergo ad eum, à quo facta est; & ab illo requirat beatitudinem, vnde sumpsit originem: Quoniam quidem, qui creauit animam, ipse est, qui satiat in bonis desiderium eius. Nam talem affectum ei indidit, vt eo dempto nullum sit bonum, quo contentetur; nullum gaudium, quo securè fruatur. Noli ergo hic stare anima mea, quia non est iste locus requietionis tuæ: sed perge sursum, ascende ad eum, qui te fecit. Iam enim & ille nuncios misit,

fit,